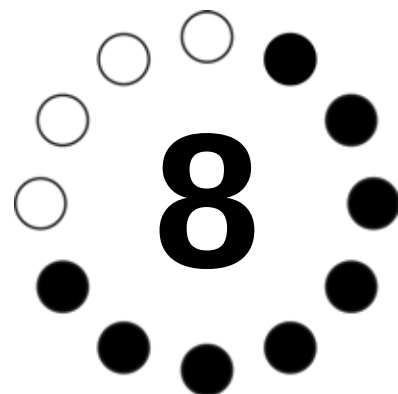

šepoty vykřiky

STŘEDA 22. KVĚTNA 2019

Bergman jako impuls laviny otázek

BARBORA KAŠPAROVÁ

Přemýšlím nad tím, jací lidé jsou personami naší současnosti. Ke komu vzhlížíme, jaké vzory následujeme, vůči jakým antivzorům se vymezujeme? A jaké zobrazujeme na divadle? Doposud jsme se na Floře konfrontovali již s mnohými – německou, drogově závislou televizní hvězdou Ericem Stehfestem, novinářem Arkadijem Babčenkem, zavražděným bývalým agentem Alexandrem Litviněnkem a implicitně s Andrejem Babišem, Vladimírem Putinem a dalšími státníky současné světové politiky v monologu Zdeňky Žádníkové-Volenkové. Paradoxně většina z těchto reálných postav představuje osoby veskrze „negativní“, minimálně komplikované, a účelem jejich zobrazení je, že se vůči nim má divák „negativně“ vymezit a tím si utvořit názor. Ale jak by vypadal hrdina současnosti, k němuž by bylo možné vzhlížet a který by dokázal dát návod na to, jak důstojně, ku prospěchu své obce a s čistým štítem, žít a k tomu si zachovat integritu? Z jakých úst by zněla věta „Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí.“ tak, že bychom se soustředili primárně na její obsah, a nikoliv na kontrast s morálním antivzorem, který ji pronáší? Asi neexistuje univerzální odpověď, jak nakládat se zobrazováním negativních postav tak, aby nevzbuzovalo jen emoci nenávisti a uvědomění „takto ne“, ale nabízelo i alternativu „jak ano“. Jak nás přesvědčí dnešní *Maloměstáci*, možná si doba vyžaduje začít myslet naopak konstruktivně. Ale jak na to?

Natáčet film, to znamená krotit těžko zvládnutelnou a nákladnou šelmu... A k tomu ještě přidejte trvale vyrovnanou náladu a nadpozemskou trpělivost, jež není z tohoto světa.

INGMAR BERGMAN

ROZHOVOR: Dejvické divadlo

S. 3

STŘEDA 22. 5.

11:00–11:30 | Divadlo na cucky
Veronika Knytlová – Martina SÍŮKOVÁ
SPÁRKA

Divadlo na cucky / Dramatický kurz SENior
Citlivá zpráva o těle, duši, dýchání a vědomí
v prostoru...

13:00–13:50 | Konvikt | šapitó | volný vstup
BESEDA k inscenaci PERSONY

14:00–15:35 | Konvikt | filmový sál
PERSONA
(Švédsko 1966 | režie: Ingmar Bergman)
Myšlenkové i formálně nejradikálnější počin Bergmanovy filmografie.

16:00–19:00 | S-klub
Ingmar Bergman – Jan Mikulášek
PERSONY
Divadlo Na zábradlí Praha
„Seversky hlubokomyslní“, osudem zkoušení nájemníci blíže neurčitěho bytu v existenciálním propletení znepokojivých, chmurných, ale i tragikomických příběhů. Reflexe klíčových snímků i světybné poetiky legendy světového filmu – v divadelně zhuštěných dramatech režiséra Jana Mikuláška.

16:30–18:30 | Konvikt | filmový sál | volný vstup
Stanislava Přádná INGMAR BERGMAN
Přednáška a prezentace Bergmanova díla
v podání přední filmové teoretičky a publicistky.

20:00–22:10 | Moravské divadlo
Maxim Gorkij
MALOMĚŠTÁCI
HaDivadlo Brno
Šepoty i výkřiky ikonického textu ruského realismu, utopené v bezčasí bezpečných kulís měšťáckého interiéru a atmosféricky rezonující v téměř „filmových prostřizích“ uměleckého šéfa brněnského ansámblu Ivana Buraje.

22:45–02:30 | Konvikt | šapitó | volný vstup | DJ set
MARIE PRAVDA

Šepoty publika

Já si myslím, že to bylo geniální, co se týče herectví i režie. Možná zní tohle konstatování trochu pateticky, ale obsahově mi to v kontextu tohoto ročníku festivalu sedlo nejvíc.

Amálie

Tohle bylo asi to nejlepší, co jsem kdy viděl. A myslím, že jsem toho viděl docela dost.

Petr

Otevřeli ve mně něco, co jsem nechtěla, aby bylo otevřeno.

Tereza

Chtěla bych poukázat na to, jak hustá atmosféra v sále vznikla. To jsem asi nikdy u žádného představení nezažila.

Laura

„Vždyt' vražda, ačkoli je němá, umí úžasně křičet“

LUCIA ŠMATLÁKOVÁ

Je možné objektivně určit, či som dobrý človek? Nie sme všetci spoločnosťou vychovávaní ku klamstvu? Aký je rozdiel medzi lžou na javisku a v skutočnom živote? Inscenácia *Vražda kráľa Gonzaga* vznikla k príležitosti 25. výročia založenia Dejvického divadla ako ďalšia spolupráca súboru s režisérom Jiřím Havelkom. Zobrazuje vraždu bývalého ruského agenta KGB a FSB Alexandra Litvinenka, ktorý bol v roku 2006 v Londýne otrávený rádioaktívnym polóniom. Inscenácia je rozdelená do dvoch častí, ktoré na prvý pohľad môžu pôsobiť tematicky nesúrodne. Ich vzájomné prepojenia však nie sú postavené na prvoplánovom princípe a práve nepredvídateľnosť ich postupného odhaľovania dokáže na diváka pôsobiť podmanivo aj apelatívne.

Prvá časť inscenácie pozostáva z rôznorodých monológov, v ktorých herci prezentujú informácie zo súkromného života, vypovedajú o svojom vzťahu k hereckému povolaniu a k Dejvickému divadlu. Prezrádzajú strach z profesionálneho zlyhania, tvorivú úzkosť, neistotu či hanbu. Jednotlivé prejavy sa striedajú s výrokmi postáv, ktoré počas účinkovania v divadle herci a herečky stvárňujú. Identita herca sa plynule prepája s charakterom postavy a vzniká máťúci či klamlivý pocit, v ktorom je občas náročné určiť, komu z tejto dvojice patria prezentované postoje. V monológoch tak dominuje téma ambivalentného prístupu spoločnosti k pravde a klamstvu, ktoré sú na javisku vnímané odlišným spôsobom ako v realite. Herci rovnako vypovedajú aj o svojich súkromných problémoch a reagujú na politické, kultúrne či ekologické smerovanie našej spoločnosti. Monológy sú civilné až žoviálne, sociálne angažované a zároveň intímne sebakritické. Herci si postupne k divákovi vytvárajú osobnejší vzťah, aby ich po prestávke postavili tvárou

v tvár drsnej reality. Tej po nastolení vzájomnej dôvery medzi hľadiskom a javiskom totiž dokážeme ľahšie uveriť.

Obe časti inscenácie prepája výjav zo Shakespearovho *Hamleta*, v ktorom sa herci chystajú zinscenovať vraždu kráľa Gonzaga. Práve v tomto momente dochádza k splynutiu témy charakteru divadelného a hereckého umenia s ich úlohou atakovať spoločnosť páľivými otázkami doby. A zároveň s krutou podobou divadla, ktorá vzniká v spojení so zobrazením reálnych spoločenskopolitických machinácií. Tvorcovia nás konfrontujú s rekonštrukciou vraždy a útrpne pomalého umierania Alexandra Litvinenka a vypovedajú tak o desivej sile medziľudskej nenávisti i obsesívnej túžbe po moci. Postupné chradnutie kritika Putinovej vlády odhaľuje ozrutný kolos politických machinácií, v ktorom je ľudský život absolútne zanedbateľnou maličkosťou. Atmosféru vypočívania vytvára premyslená, detailná rekapitulácia udalostí z pohľadu zainteresovaných príbuzných, policajtov, agentov či nemocničného personálu. Opisy jednotlivých situácií sa dynamicky striedajú s priamou akciou. Premeny postáv sú strategicky vystavané, divák ich dokáže ľahko odčítať a nestratiť sa v počte osôb, prítomných pri vyšetrovaní. Herci pracujú so sugestívnym prejavom, jednotlivé repliky si s ľahkosťou „prehadzujú“ a dokazujú tak absolútnu zohratosť súboru.

Inscenácia *Vražda kráľa Gonzaga* je sondou do podstaty divadla ako spoločensky kritického média, ktorého odvekovou úlohou je primäť diváka k aktívnej analýze aktuálnych spoločenských problematik. Súbor Dejvického divadla na čele s režisérom Havelkom výstižne a priamočiaro poukazujú na ohavné sociálne tendencie a politické praktiky, pri ktorých by sme rozhodne nemali zatvárať oči, uši a ani ústa.

Nikdy nevíme, co se v kterém divákovi hne

BARBORA FORKOVIČOVÁ

Režisér Jiří Havelka na Divadelní Floru opět raz přichází s inscenací, která vznikla na základě reálných událostí a má snahu poukázat na alarmující symptomy naší doby (minimálně *Elity* z roku 2017 nám zůstávají v paměti). V inscenaci *Vražda krále Gonzaga*, kterou vytvořil v Dejvickém divadle, sa zameral na kauzu Alexandra Litvinenka, ktorú prepája s konkrétnymi osobnosťami hereckého ansámblu - ako je aj Martin Myšička a Klára Melíšková.

Aký je rozdiel medzi tým, keď na javisku spracovávate fikciu, a keď (ako ste to na besede sami nazvali), hráte pravdu, teda udalosti, ktoré sa reálne odohrali?

Martin Myšička: Pokud chceme na jevišti zobrazit něco, co se reálně odehrálo, měli bychom se co nejvíc držet předlohy, být co nejpravdivější a nevykládat si události černobíle a účelově. Když zpracováváme drama, můžeme víc fantazírovat a jeho tvar si uzpůsobit vlastní představě. Tohle je téma především při inscenacích a filmových zpracováních konkrétních událostí. V nich se často děje nešvar, že, za účelem dramatickosti děje, se příběh konkrétního člověka zmanipuluje a milionů lidí tomu pak věří. Přitom to ve skutečnosti mohlo být úplně jinak.

Inscenácia je na repertoári Dejvického divadla už približne rok a pol. Vnímáte, ako postupom času pôsobí na vás a na divákov?

Klára Melíšková: Pokaždé, když to hrajeme, objevují nové momenty u sebe i svých kolegů, objevují nové barvy. Všimli jsme si, že diváci mimo Prahu jsou vřelejší, nadšenější a také nám to na děkovačkách dávají více znát. Dávají nám najevo, že se to s nimi setkává, což je skvělé.

M. M.: Když jsme hráli v Ústí, po představení přišel za Ivanem Trojanem divák a oceňoval, jak jsme odvážní, což je vlastně dvojnásobná informa-

ce. Na jedné straně je to pochvala, ale na straně druhé nás přivádí k poznání, že se v naší společnosti něco skutečně změnilo. Před pár lety by nás ani nenapadlo, že budeme hrát o něčem, co diváci budou vnímat jako odvážné gesto. Také proto je cenné o tom mluvit a hrát. Je nám jasné, že naše představení vidí řádově stovky, možná tisíc lidí a dosah není tak velký. Na druhé straně ale nikdy nevíme, co se v kterém divákovi hne a jakou řetězovou reakci to může vyvolat.

Dostali ste na inscenáciu aj negatívne reakcie?

M. M.: Jsou to jenom drobnosti. Když se v druhé polovině provalí, o čem ve skutečnosti hrajeme, občas se nějaký divák zvedne a odejde. Taky jsme do divadla dostali email, že to je agitka. Jsou to ale ojedinělé případy.

Ako prebieha tvorivý proces s režisérom Havelkom?

M. M.: I když Jirka v Dejvickém divadle pracoval už na čtyřech inscenacích, já jsem s ním zkoušel poprvé. Jako režisér je specifický v tom, že pokaždé dělá autorskou věc. My, herci, jsme na začátku netušili, kde skončíme. Ještě čtrnáct dní před premiérou nebyly hotové texty. Obdivuju jeho nervy. Prostě do toho jde a doufá, že to dobře skončí. V předchozí inscenaci, která později dopadla jako černá díra, se během zkoušení úplně změni-

lo téma a po třech týdnech se všechno smetlo ze stolu. V tomhle smyslu se nebojí jít do neznáma. Je to génius a moc rád bych mu někdy nahlídl do hlavy, abych viděl, co všechno se tam děje. Pokaždé zvažuje miliardu různých kombinací a možností, dává nám prostor, abychom mu nabízeli vlastní nápady, a pak to dává dohromady.

K. M.: Je opravdu klidný a laskavý, nezvyšuje na nás hlas. To je pro mě hodně důležité. Uklidním se a pak se mu můžu s důvěrou otevřít a odevzdat. Také je neuvěřitelně vzdělaný. Můžete s ním započít rozhovor na jakékoli téma, o všem ví a má to pospojováno v souvislostech. Co si přečte, to si pamatuje. Práce s ním je nesmírně obohacující, z hlediska faktografického i lidského. A má obrovský smysl pro humor.

Existuje téma z prostredia Českej republiky, ktorá by podľa vás mala byť spracovaná v divadle? Mali by ste záujem o vytvorenie dokumentárneho divadla, ktoré reaguje na nejakú domácu tému/kauzu?

M. M.: Určitě existuje mnoho osobností a událostí, o kterých by se mohlo hovořit. Ve stejné sezóně jsme nazkoušeli inscenaci *Elegance molekuly*, což je dokudrama o Antonínu Holém a jeho týmu, o vzniku antivirotik, léků proti AIDS a hepatitidě B. Hrajeme o reálné věci, na kterou můžeme být my, Češi, hrdí, protože to byl objev světového významu. Ještě cennější než hrát o konkrétním člověku, který se politicky nebo ekonomicky projevuje, je pro mě hrát o tématech, která mají přesah. Byl bych rád, kdyby diváci tuto inscenaci nevnímali jenom jako kauzální příběh. Skrze něj a jeho uchopení, které v naší inscenaci nabízíme, se dotýkáme obecných principů komunikace. Zabýváme se tématy pravdy, lži a svědomí.

K. M.: Nenapadá mě nikdo konkrétní, ale osobně by mě zajímaly ženy. Ženská témata, osudy a příběhy, které zatím probíráme s kolegyněmi jenom v dámské šatně. Nejen naše osobní příběhy, ale také obecný pohled na ženy v této době. Ženy o sobě začínají uvažovat, cítí ženskou sílu ve své prapodstatě, využívají ji a reflektují ji. Bavilo by mě toto téma prozkoumávat, reflektovat, jak samy sebe vnímají různé typy žen. O tom je z části i můj monolog, momentálně je to moje velké téma.

Klára Melíšková

Ještě jako studentka herectví na Katedře alternativního a loutkového divadla pražské DAMU nastoupila v roce 1996 společně se svým absolventským ročníkem do Dejvického divadla, kde působí dodnes. DAMU absolvovala v roce 1999.

Martin Myšička

Martin Myšička vystudoval činoherní herectví na pražské DAMU (1995) a Matematicko-fyzikální fakultu v oboru subnukleární fyziky. Ještě během studií hrál mimo jiné v Národním divadle nebo ve Studiu Ypsilon. Od roku 1997 je členem hereckého souboru Dejvického divadla. Počátkem roku 2017 se stal i jeho uměleckým šéfem.

PERSONA – a co tvoří tu vaši?

HELENA SIEGEROVÁ

Snímek *Persona* z roku 1966 je především detailním rozborem. Rozborem složitosti duše, lidské rozpolcenosti, vnímání a chování, principů mezilidských vztahů a v neposlední řadě také samotného pojmu persona, který v sobě skrývá mnoho výkladů. A každý z nich lze použít a aplikovat při interpretaci obrazů, které film předkládá.

Prolog, který je tvořen sekvencemi primárně nesouvisejících, náhodných obrazů přitom bývá interpretován jako odraz duševního zmatku režiséra, jakási krátká sonda do jeho nitra. Nelze přitom popřít skoro hypnotický účinek, kterým tato úvodní montáž poutá divákovu pozornost k plátnu či obrazovce. Celý film vyniká zvláštní formou přitažlivosti. Podmanivá může být především bezprostřední intimita častých detailů na lidskou tvář a odtud psychologická hloubka, do které se divák může ponořit tak hluboko, jak dokáže. Ponoření do situací, ničím nerušení, můžeme na základě filmových obrazů zakoušet emoce vyplývající nejen z příběhu samotného jakožto prvotního impulsu, ale také z vlastních zážitků a duševních pochodů. Závěr filmu představuje právě završení celku, jehož rozbor jsme v průběhu děje sledovali.

Divák bude od filmu pravděpodobně odcházet s hlavou plnou otevřených témat a načatých motivů. Ty může následně rozkrývat právě v jejich spojení s různorodými výklady pojmu persona – buď jako osobnosti člověka ve smyslu biopsychosociálního celku, nebo masky a odtud archetypu kolektivního nevědomí s kořeny v analytické psychologii.

INGMAR BERGMAN: Co je to „dělat filmy“?

Co je to „dělat filmy“? Kdybych vám všem položil tuto otázku, jistě bych dostal dost rozdílné odpovědi, ale snad byste se přece jen shodli v jednom bodu: natáčet film, to znamená vykonat všechno potřebné k tomu, aby se obsah rukopisu přenesl na filmový pás. Řekli byste tím mnoho a zároveň příliš málo. Pro mne natáčet film znamená dny nelidsky úporné práce, schvácenost, oči plné prachu, pach líčidel, potu a reflektorů, nekonečný sled napětí a úlev, ustavičný boj mezi záměrem a povinnostmi, mezi viděním a skutečností, smyslem pro odpovědnost a zemdleností. Vybavuji si včasná vstávání, bezesné noci, nejpronikavější pocit žití, jakýsi fanatismus soustředěný jen na práci, jejímž prostřednictvím se konečně stanu ucelenou součástí filmového pásu, směsně miniaturním přístrojem, jenž má ten jediný nedostatek, že vyžaduje potravu a nápoje.

Někdy se stává, že uprostřed tohoto vzrušení, kdy ateliér hučí překypujícím životem a prací, dostanu znenadání nápad na další film. Ale byli byste na omylu, kdybyste se domnívali, že režisérova činnost předpokládá v této chvíli jakousi extatickou závrať, neopanovatelné vzrušení a strašlivou neuspořádanost. Natáčet film, to znamená krotit těžko zvládnutelnou a nákladnou šelmu; k tomu je zapotřebí jasné rozvahy, obezřetnosti, pevných a přesných propočtů. A k tomu ještě přidejte trvale vyrovnanou náladu a nadpovševskou trpělivost, jež není z tohoto světa.

Natáčet film, to znamená uspořádat celý vesmír; hlavními činiteli jsou však průmysl, peníze, výroba, pořizování záběru, vyvolávání a kopírování, časový rozvrh, jenž se má dodržovat, ale málokdy se dodržuje, podrobně vypracovaný bitevní plán, kde nejvyšší procento připadá na iracionální činitele. Herečka má příliš nalíčené oči – 700 000 franků za nové natáčení scény. Jindy opět voda v potrubí obsahuje příliš chlóru, negativy jsou zkažené – začít znovu! Anebo se stane, že vám smrt provede špatný žert a připraví vás o některého herce – začne se znovu s jiným – a to pohltí další milióny. Je bouřka, v elektrickém transformátoru nastane porucha, a my pak čekáme, s nalíčenými herci, v bledém denním světle, hodiny letí – a peníze s nimi.

Jsou to hloupé, namátkou vybrané příklady. Ale musí být hloupé, protože se týkají velké, svrchované hlouposti: přeměňování snů na stíny, rozkouskování tragédie na pět se drobných útržků, s nimiž si pak s jedním po druhém hrajeme a potom je slepujeme tak, aby vznikl celek, jenž bude znovu tragédií; týkají se takové velké hlouposti, jakou je zhotovování tasemnice dlouhé 2500 metrů, jež si přivlastní život i ducha herců, producentů a režisérů. Natáčet film, to znamená tohle všechno, ale je to ovšem i něco jiného, něco mnohem horší.

Vybráno z článku pro Cahiers du Cinéma, Paříž, č. 61, červenec 1961

Texty jsou převzaté z knihy Ljubomíra Olivy *Ingmar Bergman* (1996).

Liečivá pravda/toxická (bez)moc

ZUZANA TAŠKÁ

Medzi pravdou a lžou váží medzipriestor zvaný záhada – miesto šepotu, otáznikov a nutnosti učiť rozhodnutie. S pravdou kráča výkrik odvahy, s lžou zrada, zbabelosť a (za)mlčanie. Toxicita moci má priamy dopad na následnú bezmocnú odovzdanosť jednotlivca. Pôvodný zámer Dejvického divadla, osláviť 25. výročie nejakými „skečmi a tancami s chocholmi“, vystriedala potreba reagovať na dianie okolo nás. Vznikla autorská inscenácia s názvom *Vražda krále Gonzaga* zložená z dvoch častí, ktoré sú prepojené takmer neviditeľnými, tematickými vláknami. Inscenačný tím počas tvorby prvej časti vychádzal najmä zo seba (tvorba autentických monológov doplnených o citáty ruskej klasičky). Druhá časť venovaná rekonštrukcii vraždy bývalého agenta Alexandra Litvinenka spracovávali

z faktografického materiálu, konkrétne z viac ako 2000 strán súdnych spisov. Herečka Simona Babčáková na skúšobný proces s kolegami a Jiřím Havelkom spomína ako na „TO“ kvôli čomu sa plná ideálov začala venovať divadlu. Ivan Trojan na besede s divákmi dodal, že textom boli všetci „tehotní“ a k tvorbe prispeli tiež osobným vkladom.

K výrazným pozitívam inscenácie patrí minimalistická forma, absencia podporných efektov a nadbytočných zvukov (počujeme až tlkot srdca v závere) a intenzita, zrelosť i súhra hereckých výkonov. Divadlo ako zrkadlo sveta musí reagovať (dokonca neraz hovoriť za mŕtvych, čo nám pripomína lebka z *Hamleta*) na prichádzajúce podnety. Nevyhne sa faktu, že realita nekompromisne presakuje na javisko a volá z neho sme-

rom k divákovi, s ktorými vedie dialóg. Chce sa ich nefašovane dotknúť, spoločne zdieľať páličivé témy, nie iba predvádzať lacné atrakcie fiktívnych svetov. Forma dokumentárneho divadla nastolenej téme svedčí. Žiadne citové vydieranie, obhajoby, pózy, hrozenie výstražným ukazovateľom. (Ne)obyčajná autenticnosť pravdy, sila príbehu, prekonaný strach z pomenovania zla a demaskovanie „hnileho ovocia“ stromov desivej demonštrácie sily a moci. Poctivý vývar, ktorý má potenciál prispieť k liečbe „pokazených žalúdkov“ unavených instantnou produkciou zo sáčku.

Šestica Myšička, Trojan, Jeřábek, Melíšková, Babčáková, Žádníková-Volencová na tohtoročnej Divadelnej Flore navarila a divák úprimne poďakoval – prvým standing ovation na festivale.

FloraLab: Jiná Korea

NIKOLA ŠROUBKOVÁ

Cílem FloraLabu je sdužiť studenty rôznych teoretických i praktických divadelných škôl z Česka a Slovenska a vytvoriť tak na Flore priestor pre spoločnú diskuziu. V průběhu festivalu jsou naplánovaná tři setkání věnovaná třem dramaturgickým liniím, přičemž včera jsme se sešli poprvé. Dramaturg této programové sekce Jan Žůrek nachystal několik otázek, kterými směřoval na odlišnosti „našeho“ a korejského pohybového divadla a na odlišnou mentalitu.

Po prodiskutování otázek ve čtyřech menších skupinách jsme se již společně zabývali nejen tancem, ale i obecněji pojetím těla a duše, přičemž jsme se dotkli několika zajímavých témat. Na začátku jsme se povětšinou shodli, že tendence evropského a korejského moderního tance jsou si velmi blízké, což dokazuje fakt, že se na korejských tanečních školách vychází z jazzu, swingu nebo hip-hopu. Hlavní rozdíl však tkví ve vnímání vlastního těla. Zatímco naše historické filozofické směry rozdělují emoce a ratio, tělo a duši, v Koreji mají silně zakořeněnou tendenci vnímat tělo a duši jako jeden celek. To se odráží například i na přirozené práci s dechem, o níž se u nás často mluví, ale ve skutečnosti ji tolik nedokážeme zapojit do pohybového výrazu. Rozdíl jsme shledali i v tom, jak se na sebe navzájem dokážou korejské tanečnice napojit tak, že tělesnou pospolitostí vytvoří jeden organismus.

Nezvykle na nás působily také odosobněné korejské tváře a úspornost jejich přesných pohybů, kterými paradoxně vyjadřovali emoce. To představuje diametrálně odlišný přístup k vyjádření emocionality, než jaký známe z evropských expresivních tanečních výstupů. Shodli jsme se, že takové zprostředkování pocitů nám není vlastní. Je to zkrátka zapříčiněno jinou mentalitou, která chtě nechtě formuje my-

šlení i způsob sdělování a přijímání obsahu. Uvědomili jsme si, že s naším analytickým přístupem občas v cizích, nezřídka pro jejich nepochopení, adorovaných představeních hledáme víc, než v nich skutečně je. Jako například když jsme přisuzovali význam rybě, která se objevila v různých podobě hned ve dvou představeních, a posléze jsme zjistili, že tam byla prostě jen tak...

ČTVRTEK 23. 5.

13:00–13:50 | Konvikt | šapitó | volný vstup
BESEDA k inscenaci MALOMĚŠTÁCI

14:00–15:40 | Konvikt | filmový sál
ŠEPOTY A VÝKRÍKY
(Švédsko 1972 | režie: Ingmar Bergman)
Mistrovská práce s mizanscénou, řečí symbolů i gest ve filmu „plném dotyků a červené barvy“. Studie lidské osamělosti a duchovní i citové vyprahlosti.

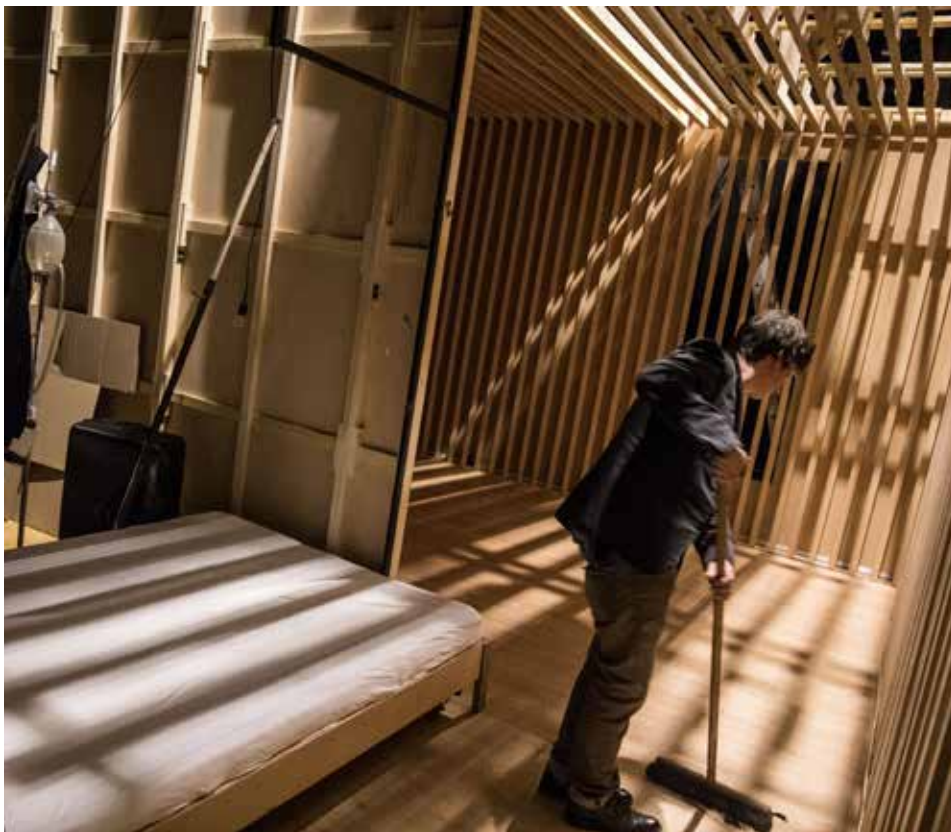
16:00–19:00 | S-klub
Ingmar Bergman – Jan Mikulášek
PERSONY Divadlo Na zábradlí Praha
„Seversky hlubokomyslní“, osudem zkoušení nájemníci blíže neurčitěho bytu v existenciálním propletení znepokojivých, chmurných, ale i tragikomických příběhů. Reflexe klíčových snímků i svébytné poetiky legendy světového filmu – v divadelně zhuštěných dramatech režiséra Jana Mikuláška.

19:00–22:00 | Moravské divadlo
Wolfgang Amadeus Mozart
COSÌ FAN TUTTE Moravské divadlo Olomouc
Vrcholné Mozartovo dílo, založené na důmyslném protikladu komorního a jednoduchého příběhu s bohatě strukturovaným a propracovaným hudebním výrazem. Čerstvá repertoárová novinka olomouckého operního souboru v režii Andrey Hlinkové.

20:00–21:40 | Divadlo hudby
I. Bergman – L. Trmíková – J. Nebeský
SOUKROMÉ ROZHOVORY
Divadelní spolek Jedl
Drsně i vtipně exponované etudy manželského soužití, odrážející vedle peripetií vztahu Bergmanových rodičů také ústřední témata jeho tvorby – nevěru, osamělost, strach a úzkost. Scénograficky strohá adaptace režiséra Jana Nebeského s hvězdným hereckým obsazením a inteligentními, trpkostí i emocemi nabitými dialogy.

22:00–23:15 | Konvikt | šapitó | koncert
WWW

23:30–03:30 | Konvikt | šapitó | volný vstup | DJ set
Babsi & Lusy + Druhý domov

KONTEXT: Ingmar Bergman

Velmi dlouho jsem ho vůbec nesledoval. Po jeho velké retrospektivě na Letní filmové škole v Uherském Hradišti už jeho filmy sleduji. *Hosté večere Páně* je jeden z nejlepších filmů, co kdy byly natočeny. Mlčenliví Boha je absolutní leitmotiv i všech mých uměleckých pokusů.

Ivan Buraj, režisér

Bergman bol pre mňa iniciačným impulzom k tvorbe. Má v mojom živote i myšlienkovom svete dôležité miesto. Nemám veľa vzorov a nikdy som to ani nemal rád, ale Bergman ma naozaj inšpiroval. Vždy ma fascinovalo, že mal pri mene napísané: divadelný, filmový aj rozhlasový režisér.

Patrik Lančarič, režisér

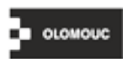
Šepoty a výkriky alebo *Siedma pečat'* na mňa v tínedžerských rokoch extrémne zapôsobili. Bolo to v čase, keď som sa po prvýkrát stretla so smrťou v rodine a oba filmy všetky moje pocity analyzovali s až strašidelnou intenzitou. Nikdy som nič také nezažila. Teraz si na festivale chodím na každú projekciu a plánujem sa Bergmanom intenzívne zaoberať celý týždeň.

Dominika Široká, dramaturgička a divadelná kritička

šéfredaktorky: Katarína Cvečková, Barbora Kašparová • redakce: Jan Doležel, Barbora Forkovičová, Diana Pavlačková, Dominika Široká, Ema Šlechtová, Lucia Šmatláková
korektura: Daniela Hekelová • layout a sazba: Zdeněk Vévoda • foto: Ondřej Hruška, Lukáš Horký • tisk: Tiskárna ČD • web: www.divadelniflora.cz

Realizaci 23. Divadelní Flory podporují: Ministerstvo kultury ČR, Statutární město Olomouc, Česko-německý fond budoucnosti, Olomoucký kraj, Art Council Korea, SIDance, DAŇOVÉ PORADENSTVÍ TOMÁŠ PAČLÍK, a.s., Státní fond kultury ČR a další festivaloví partneři. Pořadatelem festivalu je DW7, o.p.s. v partnerské spolupráci s Moravským divadlem Olomouc; generálním mediálním partnerem 23. DF je Česká televize, hlavním mediálním partnerem Český rozhlas Vltava.

za podpory

pořadatel

ve spolupráci

generální mediální partner

hlavní mediální partner

